

LBRIS

We know
books

SKANDAR ȘI PROBELE HAOSULUI

A.F. STEADMAN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

Prolog	11
Capitolul unu: Sendvișurile lui Sally	13
Capitolul doi: O mutație sălbatică	29
Capitolul trei: Pietrele solstițiului	47
Kenna – Fericirea	61
Capitolul patru: Proba Pământului	65
Capitolul cinci: Muntele Neliniștit	81
Capitolul șase: Jaful de la Incubator	95
Capitolul șapte: Rătăcitorii	113
Kenna – Speranța	133
Capitolul opt: Raza-de-suflet	139
Capitolul nouă: Febra alianțelor	161
Capitolul zece: Proba Focului	179
Kenna – Îndoiala	197
Capitolul unsprezece: Fugarii Fairfax	201
Capitolul doisprezece: Crăciunul Haosului	221
Kenna – Vinovăția	239
Capitolul treisprezece: Surprize de aniversare	243
Capitolul paisprezece: Momeala	259
Capitolul cincisprezece: Proba Apei	273
Kenna – Singurătatea	289
Capitolul șaisprezece: Tras pe sfoară	293
Capitolul șaptesprezece: Festivalul Aerului	317
Capitolul optsprezece: Darul Agathei	331

Kenna – Frica	347
<i>Capitolul nouăsprezece: Secretul</i>	351
<i>Capitolul douăzeci: Proba Aerului</i>	367
<i>Capitolul douăzeci și unu: Un alt liman</i>	383
Kenna – Nostalgia	397
<i>Capitolul douăzeci și doi: Mâhnire de soră</i>	399
<i>Capitolul douăzeci și trei: Familia Everhart</i>	417
<i>Capitolul douăzeci și patru: Din nou acasă</i>	431
Epilog	441

PROLOG

Comandoarea Nina Kazama venise să inspecteze dezastrul de la Incubator.

Nu știe nimic.

Instructorul Rex Manning călărea alături de ea pe unicornul lui argintiu, strălucind în razele soarelui ce poleiau creasta stâncoasă.

Nici el n-are habar de nimic.

Cinci santinele semețe păzeau rana deschisă în colina ierboasă a Incubatorului.

Încă nu și-au dat seama.

Santinelele le permit celor mai importanți călăreți ai Insulei să se apropie.

N-a observat nimeni.

Comandoarea Kazama se uită prin spărtură în camera interioară. Rex Manning, noul șef al Castei de Argint, i se alătură.

N-o să le vină să-și creadă ochilor.

Comandoarea Kazama clipește, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul.

— De ce ouăle pentru următorul solstițiu nu sunt la locul lor? întrebă ea.

Doar santinelele fuseseră acolo, ca să păzească monumentul de atacul venit din exterior.

Încă nu-și dau seama că totul a fost în van.

Comandoarea coboară iute prin spărtură, împrăștiind peste tot, în graba ei, bulgări de pământ desprinși din marginea crescută. Rex o urmează.

În camera interioară, toate locașurile pentru ouă sunt goale. Absolut toate se cască pustiite în aerul rarefiat.

Încep să bănuiască ceva.

Rex este primul care se prinde. Nina se uită la el și răsuflarea îi duhnește a frică. O iau amândoi la goană spre etajul de depozitare aflat dedesubt, iar ecoul pașilor răsună în încăperea pustie și tăcută.

Nici urmă de ou de unicorn.

Apoi cercetează împreună etajul de dedesubt.

Nici urmă de ou de unicorn.

Și apoi toate celelalte etaje: și mai jos, și mai jos, până în măruntaiele movilei străvechi. Gol peste tot.

Și, în cele din urmă, cei doi înțeleg.

Niciun unicorn nu va mai ecloza aici în următorii treisprezece ani.

O întreagă generație de călăreți va fi pierdută.

Nina și Rex stau împreună pe vârful culmii stâncoase, în timp ce, la picioarele lor, valurile se zdrobesc de Faleză Oglindă.

— Nu trebuie să afle nimeni, spune Nina. Promite-mi!

— O să găsim ouăle, încuviințează Rex. Noi doi, împreună.

Cu toate acestea, adevărul atârnă ca un bolovan în aerul dintre ei.

Incubatorul este gol.

CAPITOLUL UNU**SENDVIȘURILE LUI SALLY**

Skandar Smith îl căuta pe Norocul Trișorului. Din nou. Unii ar spune că trebuie să fie imposibil să nu găsești un unicorn însetat de sânge. Dar e limpede că oamenii aceia n-au întâlnit niciodată o astfel de creatură, aflată la începutul celui de-al treilea an de antrenament în Cuib. Peste vară, unicornii Boboci deveniseră atât de neascultători, încât Skandar era destul de sigur că acum scăpaseră aproape *complet* de sub controlul călăreților lor. Iar asta îl viza inclusiv pe Norocul Trișorului.

Era ultima zi de vacanță înainte de reînceperea antrenamentelor. Skandar îl căutase pe Trișor aproape toată dimineața, cu șaua Shekoni purtată pe un braț și frâul încolăcit pe celălalt. Acum stătea pe colina Cuibului, plin de frustrare, smulgând smocuri de iarbă. Toată vara, Trișorul dispăruse perioade lungi – Skandar habar n-avea unde –, dar acum ar fi trebuit să meargă împreună în Patru-Puncte, să ia prânzul împreună cu ceilalți din cvartet.

Ca la un semn, Bobby Bruna a coborât fulgerător pe coama dealului, călare pe Mânia Acvilei. Părea o mânăitoare destul

de feroce a semnului aer, cu mâncile ponositei jachete de călăreț suflecate, lăsând la vedere până la cot penele gri-ardezie ale mutației sale.

Acvila galopa drept spre Skandar, iar Bobby a așteptat un pic cam *prea* mult până să o strunească. A văzut strâmbătura disprețuitoare de pe chipul fetei când l-a zărit ridicându-se în picioare și dându-se înapoi, poticnit și speriat. Iar asta i-a confirmat bănuielile – categoric, Bobby o făcuse înapoi.

– L-ai găsit, băiatule spirit? a întrebat Bobby, ignorând chipul pământiu al lui Skandar.

Skandar a cumpănit dacă să se plângă sau nu de stilul ei periculos de a călări, dar era aproape ora prânzului și o Bobby flămândă nu avea cum să fie o Bobby fericită.

Așa că s-a mulțumit să ofteze.

– Nu. Du-te înainte fără noi.

– Dar după aceea ne întâlnim cu sora ta, n-ai uitat, nu? Dincolo de Fortăreață.

Bobby a slăbit frâiele Acvilei, ca s-o lase să se repeadă la un iepure ce trecea prin preajmă.

Skandar a tresărit auzind cum trosnesc oasele iepurelui, însă Bobby l-a ignorat.

– Trebuie să plecăm acum dacă vrem să mâncăm în locul ăla *incredibil* pe care l-am descoperit. O să se aglomereze!

– Tot nu pricep de ce nu ne zici cum se numește.

– E surpriză, a replicat ea, evazivă. Ăăă... dar de când este *el* ăla care întârzie?

Mitchell Henderson venea spre ei călare pe Bucuria Nopții Roșii. Roșcovana părea mai degrabă demon decât unicorn – coama și coada fluturau învâpăiate, iar ochii și copitele îi scăpărau. Însă Skandar abia dacă a observat-o, fiindcă propriul lui unicorn, Norocul Trișorului, tropăia fericit alături de apriga lui prietenă.

– Iată-te și pe tine!

Skandar și-a încolăcit brațele în jurul gâtului de onix al Trișorului – pe jumătate ușurat, pe jumătate dojenitor. Unicornul a

azvârlit fericit din cap, iar fulgerul alb al elementului spirit, aflat chiar dedesubtul cornului, a sclipit în lumina soarelui. Legătura dintre ei s-a înfiorat de bucuria dublă a reunirii, cu toate că Skandar s-a întunecat ușor văzând cum blana neagră a Trișorului – ieri sclipitoare – era acum acoperită de un strat gros de praf.

— De ce e așa murdar? a întrebat Bobby în timp ce Acvila a sărit într-o parte, îngrozită de atâta murdărie.

— Îmi displace profund să vă întrerup, a intervenit sarcastic Mitchell, dar *pe mine* mă întreabă cineva dacă sunt bine?

Dintr-un motiv sau altul, fermoarul de la haina verde a lui Mitchell fusese smuls, iar acum pulpanele jachetei atârnavă într-o parte și alta, lăsându-i la vedere pielea cafenie de pe piept.

Bobby a pufnit.

— Nu râde, Roberta. Te avertizez.

— Ce s-a întâmplat? I-a întrebat Skandar cu blândețe.

Mitchell a oftat, iar flăcările părului mutant s-au ondulat ca un talaz.

— Roșcovana s-a întâmplat. Toată vara a incendiat chestii – iar acum și-a lărgit ținta până m-a inclus și *pe mine*.

Skandar s-a încruntat.

— Dar nu ți-ar face rău, nu?

OK, cvartetul de unicorni devenise ceva mai haotic în ultima vreme, însă dihăniile nu și-ar răni intenționat propriii călăreți, nu-i așa?

— De aia mi-am și scos tricoul de pe mine! a spus Mitchell, exasperat. Sau credeai că doar m-am încins un pic?

— Eu...

Skandar s-a uitat spre Bobby, care își mușca mâna să nu rădă.

— Nu pricep.

— Roșcovana a pârlit materialul din jurul fermoarului de la haină, așa că n-am putut s-o închid, a răbufnit Mitchell. Apoi a trecut la tricou și a ars tot ce-a rămas înainte să mi-l trag peste cap. Simțeam, prin legătura noastră, că i se pare foarte amuzant. S-a oprit abia când am rămas la bustul gol!

– Sper ca Roșcovana să nu treacă la pantaloni, a murmurat Bobby către Skandar, care încerca să-și ascundă rânjetul.

– Ce tot șușotiți acolo? i-a întrebat Mitchell.

Bobby s-a adunat imediat.

– Haide, am întârziat deja la prânz. Ne întâlnim cu Flo în Patru-Puncte, după ce o lasă pe Kenna. L-am invitat și pe bardul fierar.

Mitchell a făcut ochii mari.

– O să fie și *Jamie* acolo? Chestia asta e un dezastru.

A gesticulat spre geaca distrusă; insigna focului a sclipit în lumină când pulpanele hainei au fluturat desfăcute de briză.

Lui Skandar i-a venit o idee.

– Dar dacă te încingi cu căpăstrul Trișorului? a spus el, întinzându-i-l lui Mitchell. Măcar așa, haina o să stea închisă.

Mitchell s-a uitat bănuitor spre căpăstrul albastru, dar părea să-și dea seama că, dacă voia să ajungă la timp la masa de prânz, nu prea avea de ales. Iar Mitchell ura să întârzie.

– Ai putea lansa o nouă modă, i-a spus Bobby, răutăcioasă.

– Oh, ia mai taci, a repezit-o Mitchell, legându-și căpăstrul în jurul taliei.

Skandar a încălecat pe Trișor și i-a urmat pe cei doi în jos, pe colina Cuibului, către strada principală din Patru-Puncte. Era bucuros să vadă că multe dintre căsuțele din copaci de pe bulevard, vopsite în tonuri vibrante de roșu, albastru, verde și galben, fuseseră reparate după distrugerea provocată de elemente în timpul anului său de cuibărit. Și, în depărtare, Lancea Fortăreței de Argint împungea din nou cerul.

Însă mai erau de reparat multe alte clădiri de pe tot cuprinsul Insulei, iar Skandar se simțea în continuare un pic copleșit de evenimentele din iunie. La solștițiul de vară, Insula fusese la câteva minute de a fi distrusă cu totul din cauza dezechilibrelor din propria magie – rezultatul uciderii, de către Casta de Argint, a unicornilor sălbatici. Skandar, Bobby, Flo și Mitchell reușiseră să găsească o cale de a salva Insula câștigând toiagul de os de la Întâiul Călăreț și a sa Regina a Unicornilor Sălbatici. Însă, după

aceea, Skandar se confruntase cu un coșmar aflat dincolo de orice imaginație. Sora lui, Kenna, fusese legată de un mânz de unicorn sălbatic. Țesătoarea – mama lor – aranjase pentru Kenna o legătură exact ca a ei.

Îngrozită de situație, dar corectă, Comandoarea Kazama îi permisesse Kennei să rămână alături de Skandar până la luarea unei decizii în privința viitorului său alături de unicornul sălbatic. La început, Skandar încercase să vadă partea plină a paharului. Fusese minunat să-i scrie tatălui lor și să-i spună că era și Kenna cu el, în Cuib. Însă, odată ce lucrurile se așezaseră în făgașul lor, Skandar începuse să-și facă griji în privința legăturii aranjate care se încolăcise în jurul inimii surorii sale. Începuse să caute unicornul destinat Kennei – cel sur-bălțat – în Sălbăticia visurilor lui de Făuritor. Și cu cât decizia Ninei întârzia mai mult, cu atât cădea și el mai tare pradă îndoielii că exista o cale de a-i reda Kennei acel unicorn – acea viață.

– Te gândești nefiresc de mult la ceva, a remarcat Bobby, potrivit pasul Acvilei gri-ardezie cu cel al Trișorului.

– Cum te-ai prins?

– Ai o cută adâncă pe frunte, i-a răspuns ea.

Poate că era Bobby gălăgioasă, dar observa în tăcere sentimentele celorlalți – mai ales pe ale lui Skandar.

– E vorba de sora mea, a spus el simplu.

Încă nu era pregătit să împărtășească ceva despre intențiile sale de reunire a Kennei cu unicornul ei destinat. Avea nevoie de mai multe informații.

– Ce joc face Nina? a explodat Bobby. Toată întârzierea asta nu este deloc în firea unui mânuitor de aer. Ia o decizie și gata! Ce crede că o să scoată la iveală investigațiile alea? Pe Țesătoare ascunsă în desagile Kennei?

Bobby se înfuriase încă de la început din cauza testelor la care fuseseră supuși Kenna și unicornul ei sălbatic în Fortăreața de Argint – baza Castei de Argint. Pufnea ori de câte ori Flo spunea că noul lider al Castei de Argint – Rex Manning – era mult mai drăguț decât fusese tatăl lui, Dorian Manning.

— Păi nici n-ar fi greu, nu? o repezise Bobby într-un final. Tatăl lui Rex aproape că a distrus insula anul trecut. A pus să fim *arestați* pentru uciderea unor unicorni, când de fapt autorul crimei era chiar *el*.

Nici lui Skandar nu-i plăcea s-o știe pe Kenna dincolo de zidul-scut al Fortăreței. Considerată o elită de călăreți cu unicorni argintii, Casta de Argint era cea mai puternică organizație de pe Insulă. Rivalitatea dintre ei și mânuitorii de spirit dura de secole întregi.

— Fortăreața e cel mai sigur loc pentru testele alea, Skar, insistase Flo. Pentru Kenna și pentru restul Insulei. Rănile provocate de magia unicornilor sălbatici nu se vindecă niciodată, îți amintești?

Acum, după o lună și ceva, Skandar era fericit să accepte că Flo avusese dreptate. Kenna era convocată periodic în Fortăreață și nu părea să i se întâmple vreodată ceva rău. Fusese întrebată despre timpul petrecut alături de Țesătoarea, interogată despre legătura falsă cu unicornul și apoi i se ceruse să încerce magia elementelor. Santinelele n-au lăsat-o să călărească; i s-a permis doar să-și lipească palma de gâtul unicornului sălbatic. Până acum nu reușise să provoace nici măcar o scânteie.

— Te întrebi vreodată, i s-a adresat Bobby lui Skandar, în timp ce călăreau alături, ce a făcut Kenna împreună cu Țesătoarea în tot acel timp?

Vocea îi suna ezitant, mai puțin sigură pe sine decât de obicei.

— Ea ne-a spus că abia dacă au schimbat câteva vorbe; Țesătoarea era concentrată să făurească legătura, a spus Skandar înțepat. Și eu o cred pe Kenna.

— Evident că și eu o cred, dar... de ce ar falsifica Erika Everhart o legătură pentru fiica ei, pentru ca apoi s-o abandoneze și s-o lase să meargă în Cuib? Nu pare chiar stilul... țesătoresc.

— Nu, a spus Skandar, sumbru. Nu pare. Dar sunt sigur că sora mea ne-a spus tot ce știe. Înțelege și ea cât de diabolică este acum Țesătoarea. Vrea să participe la antrenamentele din Cuib ca o călăreață de unicorn – așa cum am visat amândoi, dintotdeauna.

Deși unicornul sălbatic nu prea era ceea ce își imaginaseră ei, nu?

Bobby a arătat cu degetul înainte.

— Pe aici!

Cei trei prieteni au ieșit de pe bulevardul comercial și au intrat într-un pâlț de copaci cu o grămadă de restaurante cuibărite între crengile lor. Aerul s-a umplut de zumzetul conversațiilor relaxate, amestecat cu clinchetul tacâmurilor. Mirosurile îi făceau să saliveze. Lui Skandar i-a ghiorăit stomacul când au trecut pe lângă Island Tacos, dar a zărit și câteva locuri cu pizza, curry, tapas, falafel, ramen, pui fript și chiar clătite.

Apoi, în zumzetul vocilor s-a schimbat ceva: glasurile au căpătat o notă de respect discret.

— Este argintiul din Cuib!

— Fiica lui Olu Shekoni.

— Ia uitați-vă ce strălucește unicornul ăla!

Sosise Flo Shekoni. Tăișul de Argint trecea strălucind pe strada îngustă, ca să se alătore restului cvartetului. Unicornii argintii erau rari și puternici pe Insulă, iar Tăișul stârnea de fiecare dată uimire, oricât de tare ura Flo să atragă atenția celorlalți.

Flo l-a zărit mai întâi pe Skandar și i-a zâmbit liniștitor.

— Kenna este bine – mai mult decât bine. Când am lăsat-o la Fortăreață, Rex a zis că cel mai probabil este ultima oară când o mai cheamă pentru teste.

Inima lui Skandar s-a umplut de speranță. Poate că noul șef al Castei de Argint chiar aducea o îmbunătățire, cine știe?

Flo s-a uitat la Mitchell, care își reînnoda frâul Trișorului în jurul taliei. A ridicat spre Skandar o sprânceană întrebătoare.

Acesta a chicotit.

— Îți povestesc mai târziu.

Tăiș a venit în spatele Trișorului, iar Flo a tras adânc aer în piept.

— Miroase totul atât de bine! Mama zice mereu că mâncarea a devenit mult mai bună pe Insulă după semnarea Tratatului.